

**FICTION
CONNECTION**

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Ciprian Măceșaru

Portbagaj

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Domnica Drumea

Coperta: Faber Studio
Foto copertă © Ryan Etter

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriela Chircea

Corectură:
Eugenia Ursu
Elena Bițu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MĂCEȘARU, CIPRIAN

Portbagaj / Ciprian Măceșaru. - București: Editura Trei, 2014

ISBN 978-606-719-014-4

821.135.1-31

Copyright © Editura Trei, 2014
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-719-014-4

„Este un lucru comun:
toți cei care trăiesc vor muri.“

— WILLIAM SHAKESPEARE, *Hamlet*

„Căci ce-i folosește omului să câștige lumea
întreagă, dacă-și pierde sufletul?“

— *Evanghelia după Marcu* (8; 36)

Am deschis cele două uși simple, din lemn de cireș. Un miros de balsam de rufe mi-a invadat nărilor. Hainele Alinei erau împachetate și rostuite unele peste altele, în teancuri perfecte. Nu mi-a fost deloc ușor să umblu fără să las urme.

Pe un raft din partea de jos a dulapului, între niște pulovere, am găsit o agendă cu coperte albastre, un jurnal. M-am așezat pe pat și-am început să citesc. Eram furios, dar mai ales curios. Nu mai aveam însă timp pentru lectură. Alina trebuia să sosească. Rândurile scrise mărunț, cu cerneală albastră, se înfășurau ca niște șerpișori pe globii mei oculari, orbindu-mă. Mi-am mușcat buza de jos până la sânge.

Am decis să păstrez agenda.

În parcare, sub crengile unui frasin bătrân, Opelul meu aștepta cuminte, plin de găinaț și praf. Am deschis portbagajul și am ascuns

agenda în trusa medicală, acolo unde pusesem și scrisoarea în care îi explicam lui Alexandru povestea cu manuscrisul bătrânului, sperând că mă va putea ierta, că nu va ajunge să mă urască, așa cum ajunsese eu să-l urăsc pe tata. Trebuia să mărturisesc, trebuia să obțin înțelegerea fiului meu. Taică-meu nu și-a recunoscut niciodată greșelile, iar lucrul ăsta mă înfuria mai tare decât greșelile în sine. N-aveam să procedez la fel. Voiam să fiu mai bun decât el și în această privință. Absolvindu-mă de păcate, fiul meu m-ar fi ajutat să-mi dovedesc încă o dată superioritatea.

Uneori, pe umerii unui copil, cad greutatea nevăzută, bagajul de speranțe cu care părinții au rămas din tinerețe și care acum îi incomodează, făcându-i să se zvârcolească plini de regrete. Reîncarnați în odraslele lor, ei caută succesul pe care nu l-au putut dobândi în „prima viață”. Eu însă știam exact ce se întâmplă, eram stăpân pe situație. Încercam să fac din Alexandru un mare scriitor, dar fără a-l forța în vreun fel. Îl tentam cu cele mai frumoase cărți, i le prezentam în cel mai amuzant mod cu putință, îi citeam din ele plin de însuflețire.

M-am întors acasă, m-am descălțat și am intrat în baie. M-am privit îndelung în oglindă. Reluam în minte filmul zilelor mele de început

cu Alina și, pentru prima oară, înțelegeam cu adevărat ce se întâmplase.

Am întâlnit-o pe Alina la un chef, genul ăla de chef la care nu prea știi cum ai ajuns, într-un apartament al unui individ pe care nu îl cunoșteam. Aș fi ipocrit dacă n-aș mărturisi că i-am dat târcoale toată seara. Era singură, tăcută și foarte frumoasă. Avea ochi albaștri și un zâmbet luminos, sâni opulenți și păr roșcat.

La câteva zile după petrecere, a acceptat să iasă cu mine. Orașul părea vesel, culorile mașinilor și ale reclamelor explodau în bătaia razelor soarelui, parcurile erau pline de copii, pe străzi întâlneai o forfotă de vacanță, până și betonul blocurilor comuniste căpătase o strălucire odihnitoare. Sau poate că era numai efectul stării mele de spirit, o iluzie, căci mă simțeam cu adevărat fericit.

Mergea ținându-și mâinile la spate și mă asculta. Făceam, desigur, pe interesantul, pe intelectualul, îi vorbeam despre clădirile pe care le vedeam, despre cărți, despre muzică, în fine, puneam totul la bătaie. Din când în când, zăream cu coada ochiului picioarele ei lungi și pieptul generos. Mă ambalam și mai tare, spuneam vrute și nevrute, rămâneam fără aer. Brusc, și-a pus mâna pe mâna mea, încercând să mă liniștească.

— E totul în regulă, mi-a zis și a zâmbit.

Nu s-a culcat cu mine decât după nuntă, dar până atunci a știut să mă fiarbă cu tot felul de promisiuni. M-a lăsat să o văd dezbrăcată, ca să știu ce aș primi dacă aș lua-o de nevastă, căci asta voia, să o iau de nevastă, apoi, promitea, avea să fie pentru mine cât un întreg harem, cât cele șaptezeci și două de virgine care-i așteaptă pe martirii musulmani în paradis.

Ne-am căsătorit după doar trei luni. Graba cu care s-au petrecut lucrurile nu mi s-a părut deloc suspectă. Ba aș putea spune că a durat o veșnicie până ne-am căsătorit. Nu credeam că sunt de nasul ei și, prin urmare, mă consideram un tip norocos.

După toată încăpățânarea cu „numai după nuntă“, m-am așteptat ca Alina să fie virgină. Nu era și nici n-am primit explicații, deși am încercat să obțin. Cât despre plăcerile trupești promise, totul se reducea la rare abandonări pe spate, într-o înțepenire demnă de un cadavru. Nici nu putea fi vorba despre altceva. Față în față, fără a ni se vedea fesele, acesta era, probabil, singurul mod care i se părea dincolo de animalitate. Și Biserica a crezut că *misionarul* face distincția necesară dintre om și animal, doar că au fost descoperite în Congo maimuțele bonobo, niște cimpanzei pitici care se acuplează

într-o mare varietate de poziții, inclusiv în cea frontală.

Tot speram ca într-o zi femeia de lângă mine să se relaxeze, să se bucure cu adevărat de plăcerile carnale, dar cu cât insistam mai mult, cu atât situația se înrăutățea. Cam așa era paradisul meu. Am presupus că de vină era habotnicia ei. Îl invoca mereu pe Iisus și începuse să mă bată la cap cu ideea că ar trebui să merg la biserică, să mă spovedesc, să-mi descarc sufletul, numai că eu credeam, așa spunea un proverb nigerian, că, fără oameni, nu ar exista zei. Dumnezeu era invenția fricii noastre. Fără ideea vieții de apoi, religiile n-ar fi interesat pe nimeni. Asta credeam, chiar dacă îmi doream și eu să existe un Dumnezeu salvator, care să nu mă lase să dispar în neant. Uneori încercam să spun o rugăciune, doar că în mod invariabil gândurile îmi zburau la prostii. Cu cât îmi doream să fiu mai grav, mai pătruns de umilință, cu atât îmi veneau în minte mai multe și mai teribile spurcăciuni. Își băga, s-ar fi putut crede, Necuratul coada. Chiar și la înmormântări pățeam la fel. Prin atitudinea exterioară exprimam pioșenie, dar în interior mă munceau demonice viziuni. Nu doream să am acele gânduri hidoase, dar țâșneau la suprafață din întunericul minții și nu puteam face nimic pentru a le opri.

Orice gest îndrăzneț din partea mea părea să o irite pe Alina. Încercam să i-o trag decent, fără să găfâi, fără să spun cuvinte porcoase, fără „ah!“, fără „oh!“ și categoric fără „oh, my God!“, fără să împing prea brutal, fără să o sărut, fără să o strâng de sâni ori de fese... Nu o priveam în ochi, dar nici nu-mi puteam ține capul lipit de al ei, căci suflul respirației mele, oricât încercam să-l domolesc, o scotea din minți, fiind acum prea aproape de urechea ei. Mă săltam în mâini, încercând să privesc aiurea, sau închideam ochii. Când terminam, trebuia să mă comport de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Cu cât chipul meu era mai lipsit de urmele plăcerii, cu atât Alina era mai calmă. Odată, când n-am reușit să mă stăpânesc, a zvâcnit din picioare, aruncându-mă din pat. A fost ca într-un *slow motion* din Matrix. Am ejaculat prin aer, sperma, spre groaza absolută a soției mele, a sărit în toate direcțiile, un strop aterizând chiar pe glezna piciorului ei drept. Acesta a fost, de departe, cel mai sălbatic moment al vieții noastre sexuale.

2

Blocul părea o creatură ce se străduia să-și țină răsuflarea. Doar un scârțâit de robinet, un călcâi apăsător cu hotărâre în podea, o broască răscolită în măruntaie de o cheie, ori un țipăt scurt de copil îi punctau deprimant existența.

Mi-am pregătit un ceai negru, apoi m-am uitat la cărțile din bibliotecă, plimbându-mi degetele peste cotoarele lor. Între *Privește, înger, către casă* și *Omul fără însușiri* se găsea *Vară în Crimeea*, romanul meu.

Când a sosit Alina, un ciocan pneumatic a pornit să-mi duduie în piept. Am schimbat câteva cuvinte banale și mă miram că, în ciuda emoțiilor, puteam vorbi firesc. A intrat în dormitor și tensiunea mea a ajuns la apogeu. Era doar o chestiune de secunde până ce situația avea să o ia razna. Am auzit ușile dulapului

închizându-se și, deși întotdeauna făceau un zgomot destul de puternic, de data aceasta am avut senzația că au fost trântite. Alina însă a apărut din nou în sufragerie și nimic nu se arăta schimbat în comportamentul ei. Oricum, nu mi-o puteam imagina gestionând momentul atât de bine încât, prefăcându-se, să dea impresia că totul e în regulă. Și-ar fi pierdut cu siguranță cumpătul.

Înainte de a mă întreba cine era femeia cu care mă căsătorisem, ceea ce mă sâcâia ca o durere surdă de măsea era: *cine sunt eu?*; căci descoperisem în fața noii situații apărute în viața mea că sunt capabil de gânduri și de gesturi de care nu m-aș fi crezut în stare. Nici măcar însușirea manuscrisului... Furtul acestuia... Nu mai numisem așa fapta mea, dar acum, îmbătat de răul care mă răscolise și care îmi oferea noi tentații, căpătasem o ușurință în a-mi recunoaște delictul. Așadar, nici măcar furtul manuscrisului nu mă pusese atât de tare pe gânduri. Luasem totul ca pe o conjunctură. Bătrânul murise, eu publicasem cartea sub numele meu. Ce nevoie ar mai fi avut el de ea?! Era mort și așa avea să rămână. În schimb, pentru mine manuscrisul fusese vital. Dar am și muncit la el. Suna destul de învechit. L-am adus la zi, i-am dat o haină modernă.

Fără aportul meu, cartea nu ar fi avut același succes. Până și titlul îmi aparținea.

În ziua aceea nu s-a întâmplat nimic. Ciudat, dar am simțit o oarecare dezamăgire. Oricât de mult mă temeam de momentul adevărului, de penibilul acelui moment, eram subjugat de dorința de a răscoli lucrurile, de a le răsturna cu fundul în sus, de a le dezvălui cu cruzime.

Când ne-am băgat în pat, Alina și-a așezat o mână peste pieptul meu și m-a sărutat pe umăr. Asta însemna că am undă verde. O parte din mine îmi cerea să o pedepsesc culcându-mă cu ea, fiind cât de dur voi putea. Își trecea degetele prin părul de pe pieptul meu și aștepta. Mâinile ei frumoase mă atingeau delicat. Îmi venea greu să cred că sunt mâinile femeii care scria în agenda albastră. Era, poate, ultimul nostru moment de tandrețe (fie și trucat). Odată descoperită lipsa jurnalului, relația noastră avea să explodeze, eram sigur de asta.

De afară se auzea o manea. Prin perdeaua portocalie, lumina lunii răzbătea difuz. Cu ochii în tavan, încremenit, neputând ignora realitatea care se vârase ca un șarpe în sânul vieții mele, am așteptat nici eu nu știam ce.

— Ești bine? m-a întrebat Alina, mirată de faptul că nu întreprind nimic.

Ciprian Măceșaru

— Sunt OK, m-am trezit spunând și am simțit valul de ipocrizie strivindu-mă sub greutatea sa colosală.

A doua zi, am luat agenda la editură. În momentele libere, citeam din ea cu o pasiune ciudată, de parcă aş fi avut în faţă cel mai interesant manuscris pe care îl primisem vreodată. Mi se părea fascinant că o asemenea poveste avea legătură cu mine. Totul căpăta în mintea mea mari virtuţi psihologice, iar acceptarea secretelor intime mi se părea o dovadă de superioritate. Surprinzătoare asociaţii ale subconştientului răbufneau în prim-planul conştiinţei şi-mi dădeam seama că, înainte de a se întâmpla, multe lucruri par imposibile. Faptul că puteam ridica la nivel intelectual încurcata existenţă a triumghiului format din Alina, Ramona şi mine îmi oferea satisfacţia de a fi depăşit felul rudimentar în care mă raportasem până atunci la sexualitate. Devenisem un depravat sofisticat, iar asta-mi plăcea.

Mai rămânea însă un mare mister: Diavolul! Apăruse până acum într-o singură și scurtă notă: „Mi-e atât de greu să suport atingerile celorlalți!... Cu Ramona e mai ușor, dar cu Paul simt o umilință care aproape mă face să leșin. Desigur, nu se compară cu umilința pe care mi-a adus-o Diavolul“.

În mintea mea se nășteau tot felul de scenarii, dar erau simple izbucniri ale imaginației. Până la urmă, diavoli suntem cu toții. Putea fi oricine. Dumnezeu a făcut omul după chipul și asemănarea sa, dar Adam a fost păcălit de Diavol, astfel că oamenii au devenit asemănători Diavolului. Dumnezeu și-a trimis apoi Fiul pe Pământ, pentru a ne readuce la normalitate, dar n-a prea reușit, orice ar spune creștinii. Păcătoșii sunt la fel de mulți, la fel de inventivi și de diverși.

Fragmente tot mai dure mă izbeau de pe fiecare pagină nouă. Undeva, Alina spunea: „În seara asta m-am culcat din nou cu Paul. Mi-e atât de greu să suport și să mă prefac. Uneori abia îmi reprim furia. De vreo două ori mi-am înfipt unghiile în spatele lui. Mai mult ca sigur a înțeles greșit gestul meu“.

Avea dreptate. Crezusem că își pierduse mințile de plăcere. Îmi amintesc ce mândru am fost privind-o cum tremură și simțindu-i

ghearele înfipite în spatele meu. Să o văd umanizându-se, să o văd învinsă, asta mi s-a părut foarte excitant. Cât de rău înțelesesem totul!... Reușisem să o fac pe Alina să-și piardă mințile, dar în cu totul alt sens. Și în privința legăturii pe care soția mea o avea cu Ramona, prietena ei țigancă, lucrurile stăteau, era limpede, altfel decât îmi imaginasem mereu:

„Ramona a cedat din nou. Mă iubește ca ni-meni altcineva. I-am tras o palmă și mi-a părut tare rău!... Am îmbrățișat-o și am sărutat-o ușor pe buze, așa cum am convenit că putem face. Ea și-a lipit capul de pieptul meu și o vreme am stat astfel, apoi mi-a spus: «Iartă-mă! Nu mai pot!...» Avea un ton sfâșietor“.

Am aici povestea pentru următorul meu roman, mi-am zis. Oricât părea de nebunesc gândul, știam că în felul acesta puteam reuși. O mai făcusem o dată. Îmi era limpede faptul că numai nebunia mea ducea la șansele care mi se iveau în cale. Dețineam puteri speciale, supraomenești, eram un geniu al răului.

M-am ridicat și am ieșit pe hol. Cu o mână în buzunar, lângă scrumiera cu picior, înaltă, din metal, trăgeam din țigară. Mă simțeam plin până la refuz de un sentiment de superioritate. Îmi plăcea latura ascunsă a existenței mele, mă încercam sentimente de voluptate în